

Mens han talte, bevægede han sig paa Taa-spidserne rundt om Sengene og bøjede sig ned over de tre smaa Væsner, som han ofte spøgende kaldte sine „tre Tønder Guld“. Ved hver Seng tog han en Kommenskringle frem af sin Baglomme og puttede den halvt ind under Hovedpuden, saa at Børnene straks maatte se den, naar de næste Morgen vaagnede.

„Jeg kiggede et Øjeblik indenfor hos Bageren. Jeg syntes, at jeg skulde ikke komme helt tomhændet hjem til dem i Dag. Se saa! Nu er det vist ogsaa bedst, vi lader dem have Ro. Og jeg har jo saa meget nyt at fortælle dig i Aften. Lad os komme ind!“

De vendte tilbage til Stuen, hvor han straks gav sig til at vandre frem og tilbage over det store Gulv for udførligt at berette om alt, hvad der var foregaaet i Skibberup Forsamlingssal. Hansine hørte dog kun efter med det halve Øre. Hun havde ikke sluppet sit Forsæt og var endnu fast bestemt paa at benytte den første Lejlighed til atter at lede Samtalen hen paa Gutten.

„Men véd du, hvad der blev hele Mødets Glanspunkt?“ udbrød Emanuel og standsede midt paa Gulvet med Hænderne i Siden og fremstrakt Overkrop. „Prøv en Gang at gætte, Hansine?“